

Şairleri Susturan Güzellik

— basak-kaya · 05 Mart 2026

Ey kelimelerine güvenen bütün şairler,
defterlerinizi kapatın.
Mürekkebinizi saklayın.
Çünkü ben bugün
güzelliğin darbesini yedim.
Ve anladım senin
yüzünü gören biri
artık benzetme yapamaz.
Çünkü benzetilecek hiçbir şey
senin seviyene erişemez.
Güneş mi?
Senden ışık dilenir.
Ay mı?
Senin teninden gece kiralar.
Yıldızlar mı?
Saçlarının arasına düşmek için
karanlıkta nöbet tutar.
Ey büyük şairler
Fuzuli,
aşkı çöllerde arayan
Cemal Süreya,
kadınları harf harf kutsayan,
Nazım Hikmet,
yüreği devrim gibi atan,
Affedin ama
böylesini görmediniz.
Çünkü onun yüzü
şiiir yazdırmaz,
şairi işsiz bırakır.
Ben seni anlatmaya kalktığım an
alfabe titriyor.
Harfler sıraya giriyor,
beni seç diye yalvarıyor.
Ama hangisini cümlemin içine koysam
eksik kalıyor anlatılamıyor ihtişamın.

Sen gülünce
sadece ben değil,
zamanın kendisi sende kalıyor.
Saatler ileri gitmeye cesaret edemiyor.
Dağlar dedim ya,
artık mecaz değil bu.
Yeryüzü duruşunu düzeltmek zorunda kalır
sen bakınca.
Çünkü güzellik
ilk defa bu kadar merkez olmuş.
Ben seni sevmiyorum sadece,
ben seni savunuyorum evrene karşı.
Böyle birini bu kadar kusursuz yapmaya
hakkınız var mıydı. Diye soruyorum göğşe bakarak.
Ve ağlamak geliyor içimden, evet.
Ama bu bir zayıflık değil.
Bu, insanın
mucizeye şahit olunca
dizlerinin çözülmesidir.
Şimdi bütün şairlere sesleniyorum.
Kaleminiz varsa getirin.
İlhamınız varsa çağırın.
Ben bir yüz gördüm
ve bütün şiirler
onun gölgesinde sustu.